

Усладителны и бѣлизяви падахъ луннитѣ лучы на древнія лѣсъ посветенъ на Цибелѣ; великолѣпны дървета, постары отъ съко преданіе, стрѣлѣхъ предѣлы сѣнки по муравытѣ, когато звѣздытѣ мълчеливы и неусыпны са искрѣяхъ презъ листовнитѣ мѣ клонове. Бѣлизната на малкія храмъ, който лежеше посрѣдъ лѣса и са засѣняваше отъ неосвѣтенъ листакъ, представяше едно непредвидено и живописно зрѣлище, защото докарваше на умъ цѣлота на посвещеніето на лѣса, неговата святость, неговата важность свещенна и благочестива.

Между туй Каланъ серіозенъ и покровителствованъ отъ сѣнкытѣ на дърветата пристѣпваше на прѣсты къмъ храма, и като си отваряше пѣтъ презъ гѣстытѣ шубрѣкы конто достигвахъ доро до раменѣтѣ му устрои си въ тѣхъ едно гнѣздо сгодно за съгледателство. Той са расположи тѣй щото имаше отъ предѣ си храма, а отдирѣ дърветата, и никой но можеше да го открие освѣнь който бы знаялъ че ся крые тамъ. Дълбока тишина царуваше по мълчеливата пустынность на лѣса, и не са чуваше освѣнь отъ края на лѣса и слабо шумѣтъ на поклонницытѣ на винопродавницытѣ и веселата музыка, въ която намѣрвахъ удоволствіе тогасъ, какъто и днесъ, въ лѣтнитѣ ноцы празнытѣ гражданы, конто са расхождахъ по пѣтищата и търсахъ прохлада подъ тихата свѣтлина на луната.

Отъ по высокото мѣсто на лѣса и отъ празнытѣ мѣста помежду дърветата са виждаше далечъ неподвижната и свѣтлива повърхность на морето и къмъ стрѣмното крайморіе бѣлыя градъ Стабія, и околнытѣ тъмны горы конто стѣрчяхъ подъ възхитителното онуй небе. Въ тѣзи минута голѣмыйтъ образъ на Арбака, който отиваше у Діомедовы, са подаде у единъ жгѣлъ на лѣса; въ сѣщото време и Апкидъ заминуваше предъ него бърже като отиваше да са срѣшне съ Олиноа въ лѣса.

— Е? Апкиде, рече Арбакъ, който заведнажъ позна жреца на Изида, въ послѣдната ни срѣща ты бѣше ми врагъ. Азъ пожелахъ отъ тогасъ за да та видѣж и да свѣржж пакъ пріятелство съ мой ученикъ.

Отскочи Апкидъ щомъ чу умразныя му гласъ, и като са обърнж изгледа етиптянина съ неисказанна горчевина и презрѣніе.

— Коварный шарлатане! пзвика той най подирѣ, то ты си са отървалъ былъ отъ гроба, който бѣ са отворилъ отпредѣ ти? но не мысли че можешъ да ма измамишъ пакъ и да ма оплетешъ въ гнуснытѣ си мрежы! убійца! азъ са обрѣжихъ вече срѣщо лукавствата ти.